

**BERNARD
MINIER**

ÚDOLIE

Ljndeni

Od autora bestsellerov
Mráz, Kruh, Tma, Noc a Sestry

Údolie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier

Údolie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ÚDOLIE

BERNARD MINIER

ÚDOLIE

Ljndeni

Bernard Minier: La vallée

Copyright © XO Editions 2020. All rights reserved.

Translation © Mária Gálová, 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1932-2

ISBN e-knihy 978-80-566-2020-5

ISBN e-knihy 978-80-566-2021-2

ISBN e-knihy 978-80-566-2022-9

Nemysliac na to, čo robí, vypil ďalší pohár alkoholu. Keď sa mu tekutina dotkla jazyka, spomenul si na svoje dieťa, ako vchádza do chatrče obkolesenej oslnivým svetlom, s tou smutnou, neústupnou tvárou, zatienenou z predčasného poznania. „Och! Panebože, ochráň ho,“ prosil. „Odsúd' ma, ja si to zaslúžim, no jemu daj večný život.“

Graham GREENE

Moc a sláva

ÚVOD 1

– Prečo... to... robíte?

Zdvihol hlavu a zahľadel sa na nehybnú postavu. Žeby to bola len halucinácia? V horách sa to stáva často. Stačí mať horúčku, opuch mozgu z výšok, byť dehydrovaný... alebo *podchladený*: celý sa triasol.

Alpinisti aj turisti mávali často víziu imaginárnej postavy, ktorá ich istý čas sprevádzala. Ako tá, čo mal pred očami. No vedro ľadovej vody, čo dostal rovno do tváre, nebola vízia.

Chlad mu vyrazil dych. Pulz aj dýchanie sa mu zrýchlili. Vedel, čo to znamená: *kým sa chvel, všetko bolo dobré*, klasické príznaky ľahkej hypotermie.

Zároveň muselo jeho telo uviesť do činnosti záchranné mechanizmy: vazokonštrikciu čiže až extrémne zúženie krvných ciev, aby chránilo životne dôležité orgány a nasmerovalo krv do srdca a do pľúc. Preto si už necítil ruky ani nohy.

Obrátil hlavu. Prezrel si strmé steny okolo malého jazera. A na ňom hrubú vrstvu ľadu... Ostré skaly týčiace sa na sivej oblohe... Všetku tú tisícročnú ľahostajnosť, tú nepriateľskú horu, ktorá mu ponúkala len odpornú tvár jeho blízkej smrti. *Pretože zomrie*. O tom vôbec nepochyboval. *Ľahká* hypotermia prejde do *miernej*, potom

BERNARD MINIER

do *vážnej* a napokon do *ťažkej* – nastane kóma a zastavenie srdca. Bolo to nevyhnutné. Všetko mu vyzliekli. Ležal tam nahý ako taký červ – s výnimkou červenej pásky, čo mu vzadu sťahovala dredy –, plecica, chrbát aj zadok mal na ľade. Silno mrzlo, muselo byť asi päťnásť stupňov pod nulou.

Prosím vás... prosím... prosím...

Vyslovil to vôbec? Alebo si to len myslel?

To je veľmi zlý znak...

Postupne sa ponáral do hmly oddeľujúcej realitu od zastretého vedomia.

ÚVOD 2

Rovnaká hmľa zahalovala krajinu, keď ráno odišiel.

Vyšiel do hmly a tá sa po väčšiu časť dopoludnia odmietala zdvihnúť. Už sa takmer vzdal, no potom si povedal, že v zimnú nedeľu nemá v údolí aj tak čo robiť.

Liezol hore, chlad mu sťahoval tvár, v tom šere rozoznával iba belosť snehu, sivú klenbu oblohy a horské hrebene. Keď vošiel do lesa, hmľa sa trochu rozptýlila. V priehľadnom závoji sa črtali siluety mladých jedlí. Na chvíľu zastal. Hoci bolo chladno, stekal z neho pot. A vtedy to počul. Akýsi hluč. Zapraskanie. Trochu nižšie. Suchý konár, čo sa naraz zlomil a akoby vybuchol. *Akoby naň stúpila hrubá topánka.*

– *Hej! Je tam niekto?*

Nijaká odpoveď. Možno to bolo zviera. No ktoré zviera má taký ťažký krok? Medved? V týchto horách strávil tisícky hodín, a nikdy nijakého nestretol.

Vyšiel z lesa do strmšej časti. Nebola to veľmi náročná túra. V lete hromady turistov zdolali cestu k jazeru za necelé tri hodiny, no v zime bola táto trasa opustená. A on mal rád samotu.

Vyššie, kde bolo chladnejšie, rástli posledné pyrenejské borovice ako dôkaz životaschopnosti voči ich menej odolným sestrám. So

stromami to je ako s ľuďmi: sú víťazi a tí ostatní. Nerovnosť a nepravdivosť panuje v srdci prírody tak ako v srdci ľudského druhu. Kamel neveril na rovnosť. Veril súpereniu, súťaži, prežitiu silnejšieho. V tej chvíli netušil, že mu zostávajú sotva štyri hodiny života.

Čo by bol urobil, keby to bol vedel? Čo by sme robili, keby sme vedeli? Urobili by sme si poriadok vo svojich veciach? Požiadali by sme o odpustenie? Koho? A za čo? Lutovali by sme svoje zlé skutky? On popáchal vo svojom živote strašné veci, a to bez tieňa výčitky a bez zaváhania. A urobil by ich znova, ak by na to prišlo. Mal takú povahu: povahu zvrhlého a krutého muža. *Ten druhý* to dobre vycítil. Keď ho uvidel, hneď pochopil, s kým má do činenia.

Hmla zhustla ako nikdy predtým a on sa už obával, že sa stratí, ak nenájde ľadovec. No žulová doska, označujúca v predchádzajúcom roku jeho dolnú hranicu, bola tam – ako po iné roky. Kamel sa vyznal: ľadovec sa začínal trochu vyššie, keďže vďaka niekoľkým výnimočne teplým letám a miernym jeseniam ľad ustupoval. Blížil sa jeho koniec: o dvadsať či tridsať rokov z neho nič nezostane. A v mestách pod ním bude horúco ako na púšti.

No teraz ležal na ľade a chlad menil jeho líca na vankúšiky na ihly. Tvár mu tuhla do masky pripomínajúcej neželaný výsledok estetickej chirurgie. Zhlboka sa nadýchol. Potom sa kamsi stratil. Keď sa prebral, už sa netriasol.

To je zlé. Znamenalo to, že vnútorná teplota klesla pod 31 °C. Zazrel, že sa k nemu skláňa akási postava.

– Prečo... to... robíte? – chcel povedať, no polovica slov ani neprešla cez popraskané pery.

Pokúsil sa pohnúť krkom, ale nevládal. Páska sťahujúca vlasy stvrdla na pevný kruh. A jeho telo sa pokrylo tenkou vrstvou ľadu, čo zapraskala, vždy keď sa pokúsil pohnúť. No vďaka vedrám vody

ÚDOLIE

bude tá vrstva čoskoro taká hrubá, že bude uväznený v tuhom a smrteľnom skafandri.

V ľade, niekde ďalej, musel mať neznámy dieru, odkiaľ pravidelne naberal vodu.

Odrazu pocítil nával horúčavy. Ako je to možné? Potom si spomenul, že je to paradoxný prejav *zvýšenia hypotermie*. Svaly zodpovedné za sťahovanie ciev sa nakoniec uvoľnili. V dôsledku toho krv znovu prúdila do vzdialenejších častí tela.

Tep sa mu spomalil. *Bradykardia*. Pokles tlaku. *Príznamy sa množili...*

Keď sa dostal k útulku – jednoduchej kamennej a bridlicovej chatke na brehu jazera –, rozhodol sa, že si trochu oddýchne, kým začne zostupovať: v ten deň počasie nebolo vhodné na to, aby vystúpil na Štít žandárstva.

Vypil si trochu kávy z termosky, uľavil močovému mechúru a zjedol energetickú tyčinku. Potom si vzal na chrbát ľahký plecniak a vykročil k otvoreným dverám, cez ktoré prenikal zimný prísvit a ľadový vietor. Keď prekračoval prah, vo vzduchu čosi zasvišťalo a do tváre dostal prudký úder. Potom už nebolo nič – až do chvíle, keď ho prebralo vedro ľadovej vody.

Vedel, že ide zaplatiť za to, čo urobil. Nerozumel však, prečo sa odvolávali na... *to*.

– Kto... ste? – vyšlo z neho.

Ako očakával, odpoveď neprišla. Namiesto toho prišlo ďalšie vedro vody. Uvedomil si, že jeho ramená, stehná a lýtká priliehajú k ľadu na jazere: bol k nemu doslova prilepený.

Keby sa bol mohol vidieť, bol by skonštatoval, že sa čoraz viac podobá na mŕtvolu: modrofialová koža, sinavosť na miestach dotyku

BERNARD MINIER

s ľadom, nereagujúce zrenice. Pri hladine jazera fúkal prudký vietor, malé chumáčiky mu zvlhčovali rohovku.

No pri pohľade na *nôž* by sa jeho oči boli rozšírili od hrôzy, keby mohli.

Ostrá čepeľ sa mu priblížila k bruchu. Na okamih sa na nej odrazili oblaky zo sivej oblohy.

Bol by chcel zrevať, no hlasivky mal zmrznuté. Necítil nič, keď čepeľ prenikla cez tenkú vrstvu ľadu do brucha a otvorila ho od hrudnej kosti po sponu panvových kostí. Bolo mu tak zima... Bol taký skrehnutý... Necítil ani to, keď ruka rozťahla okraje rany a *nôž* prezával jeho orgány. Vnímal iba akýsi smiech.

ÚVOD 3

Ešte v ten večer dostali žandári z vysokohorského oddielu záchranárov žiadosť o pomoc. Dvadsaťdeväťročný Kamel Aissani sa podľa jeho mladej manželky nevrátil z nedeľnej túry. Nemienil stráviť noc v horách. Spací vak, matrac aj ohrievač nechal doma a nevezal si ani oblečenie na výmenu. *Niečo sa muselo stať.*

Mladá žena zadržovala plač a hlas sa jej triasol.

Žandári zo záchranného oddielu nestrácali čas. Ani nie pol hodiny po telefonáte štartoval zo zasneženej pláne pri žandárskej stanici, ktorá slúžila ako heliport, vrtuľník. Na palube boli štyria muži: pilot, mechanik, lekár a záchranár.

Všetci poznali Kamelovu trasu. Bolo treba len zistiť, či sa zastavil pri Čiernom jazere alebo pokračoval na Štít žandárstva. Už dávno sa zotmelo a to hľadanie neľahčovalo. Okolo pol druhej po polnoci vrtuľník prelietal nad Čiernym jazerom a posádka sa už chystala, že preruší pátranie a bude v ňom pokračovať na druhý deň ráno.

V tomto čase si jazero naozaj zaslúžilo svoje meno: oválna hladina, tuhá a hladká ako zrkadlo, učupená pod hrozivým skalným divadlom strmých stien, osvetlená mesačným reflektorom.

Ten z vrtuľníka prechádzal svojimi oslepujúcimi lúčmi po ľadovej hladine, až narazil na nepopierateľne ľudskú podobu. Vrtuľník

nemohol zostúpiť nižšie pre nebezpečné skalné útvary, ktoré čneli do noci ako dýky, ale napriek vzdialenosti všetci skonštatovali, že Kamel Aissani je *nahý*, a zmocnila sa ich úzkosť. Biely ľad. Modré natiahnuté telo. Jeho čierny tieň. Červená páska. A ešte znepokojujúcejšie: otvorené brucho. Štyria muži sa pozreli na seba.

V tom kotle nebolo miesto na pristátie – okrem ľadovej hladiny, ale tá nemusela byť dostatočne hrubá. Preto sa rozhodli, že spustia lekára a záchranára na malé miesto pri brehu, asi dvadsať metrov od tela.

– Ste si istí? – hneval sa pilot. – Chlapi, ten je nepochybne po smrti! Podľa mňa to môže počkať do zajtra!

Lekár mu pokynul, že zostúpi. Kým sa on a rotmajster pripravovali, na palube sa z tých morbidných teatrálnych okolností v tmavej noci a najmä z toho nahého tela šírilo vzrušenie. Vznášalo sa vo vzduchu ako pocit čohosi *nového*, ale aj *nebezpečného*. A adrenalín, to bola ich preferovaná droga.

Rotmajster Yann Vogel sa prvý spustil do prázdna. Doktor Loricidan v červenej veste, bielej prilbe a s okuliarmi ho nasledoval, hojdal sa v strede kotla v ľadových závanoch, smiešna silueta visiaca ako závažie či ako pavúk na konci svojej nite. Keď sa ocitli dolu na skale, prezerali si ľad. Vyzeral hrubý a pevný, ale človek nikdy nevie: rozhodli sa obísť jazierko až k útulku a odtiaľ sa vybrať k ležiacemu telu, ako to zrejme urobil Aissani.

A bol s ním aj niekto iný? To si hneď pomyslel lekár. Mohol si to urobiť Kamel Aissani sám, tak ako si niekdajší Japonci robili seppuku? Alebo... mu to urobil niekto iný?

Z poslednej otázky lekára striaslo – a nebolo to od zimy.

Vykročili po ľadovej hladine, oči upierali na natiahnuté telo. Ak by nešťastný Kamel Aissani ešte žil, bolo by ho treba intubovať, ventilovať a čo najrýchlejšie ošetriť, kým by ho vytiahli do vrtuľníka.

ÚDOLIE

Možno dať aj masáž srdca. Na rozdiel od klasickej záchranej služby tu bol sám a mohol sa spoliehať iba na seba.

Čudný tvar sa približoval...

Mliečne mesačné svetlo mu pridávalo čierny tieň, ktorý sa ťahal na ľade ako v nejakej scéne z muzikálu. *A na úrovni brucha bolo čosi bizarné...*

Nielenže bolo rozrezané napoly obrovskou ranou viditeľnou už z diaľky, ale bolo okrúhle a nafúknuté ako mech – *alebo ako brucho tehotnej ženy.*

– Bože dobrý! – skríkol Vogel.

Niekoľkými krokmi sa dostali k mŕtvole.

Nebola to prvá smrť, s ktorou sa zoznámili. Videli ich už dosť: zrútených horolezcov, lyžiarov mimo trate pochovaných pod lavínou, poranenia lebky po páde kameňov, podchladených, ktorí vám zomreli na rukách pri znášaní. Nehovoriac o tých, čo zomreli vo vlastnom prostredí ako ťažká daň zaplatená za ľudskú hlúposť, za nepozornosť, egoizmus, nezodpovednosť. No toto bola jednoznačne tá najčudnejšia a najšokujúcejšia smrť, s akou sa kedy stretli. Boli si istí, že na ten obraz nikdy nezabudnú. Na to modré telo uväznené v priehľadnom ľadovom pancieri, na čierne pery, sinavú kožu, veľké otvorené oči ako u slepca, okrúhle brucho rozštiepené ako orechová škrupina.

Loridan viac ráz prižmúril oči. *Nie, to nie je možné... To, čo videl, nemohlo byť...*

Vo svojom povolaní musel asistovať pri nejednej nepríjemnej scéne, ale toto prekonalo všetky očakávania. Predovšetkým tie jeho. *Pretože brušné svaly boli rozťahané cudzím telesom ako strašná a absurdná paródia tehotenstva a vnútri medzi črevami sa nachádzalo plastové bábätko a jeho priezračný pohľad sa cez ľad upieral naňho, na Loridana.*

BERNARD MINIER

S tlúčim srdcom a vlhkými rukami v rukaviciach chytil vysielачku a stlačil gombík.

– Mŕtvy! – hlásil. – Skončili sme. Potrebuje súdneho lekára...

– To počká do rána, – usúdil pilot. – Túto noc bude mrznúť pod mínus desať stupňov. Čiže sa zakonzervuje lepšie ako ryby v drvenom ľade. Prepínam...

Lekár, vzhľadom na to, čo práve videl, nenašiel také výstižné porovnanie. Stisol gombík.

– To si neurobil sám! A ten, kto to urobil, je šialenec a sviňa... Tak poďme. Netúžim sa zdržiavať v týchto končinách! Prepínam...

– O čom to hovoríte, doktor? Prepínam...

– *Je to vražda. Obromujúca.*

– Akože...?

– Dopekla, vyťahni nás!

PIATOK

1

- Ráno, ako dlho po zobudení?
 - Ťažko povedať.
 - Po piatich minútach? Medzi šesť a tridsať? Tridsať a šesťdesiat? Viac?
 - Povedal by som... medzi šesť a tridsať.
 - Je pre teba namáhavé zdržať sa na miestach, kde to je zakázané: v kine, v lietadle, v reštaurácii...?
 - Nie.
 - Si si istý?
 - Áno.
 - Ktorej cigarety je pre teba najťažšie sa vzdať: prvej alebo inej?
 - Prvej.
 - Koľko cigariet priemerne denne?
 - Medzi desať a dvadsať.
 - V prvých hodinách dňa fajčíš v kratších intervaloch?
 - Ech... áno.
 - Fajčíš aj vtedy, keď si chorý a ležíš v posteli?
 - Váhal.
 - Nie.
 - Rýchlo to zrákala. Volalo sa to Fagerströmov test.

– Päť bodov. Stredná závislosť. Predpíšem ti nikotínové náplasti a žuvačky, ak by si cítil, že náplast nestačí. No s tými žuvačkami pomaly. Prečo chceš prestať?

Zopakoval jej svoje dôvody: 1. nechcel skončiť s rakovinou hrtana alebo pľúc, to by bolo otrasné, 2. čoraz častejšie mával bronchitídy ako znak predčasného starnutia pľúc, 3. chcel zostať v dobrom zdravotnom stave kvôli Gustavovi, 4. naozaj nie je príjemné bozkávať sa s fajčiarom, keď nefajčíte, či nie?

Doktorka Lea Delambrová súhlasne prikývla.

– Cítiš sa pripravený? – spýtala sa.

– Áno, – odvetil.

– Tak začneme... *teraz*.

Usmiala sa naňho. Potľapkala sa po stehnách. Vstala. Zastrčila si štvorfarebné pero do vrečka pláštá na hrudi a pozrela sa na blondávého chlapčeka, ktorý sa tri metre od nich hral s otcovým telefónom.

– Gustav mi robí starosti, – povedal.

– Viem. Už sme o tom hovorili.

– V triede sa čoraz ťažšie sústreďuje, so známkami je problém a doma ho hocičo vyruší, často nepočúva, keď sa s ním rozprávam... a niekedy reaguje agresívne.

Pokrčila plecami.

– Treba počkať. Ak tie symptómy pretrvávajú ešte pol roka, budeme môcť diagnostikovať poruchu pozornosti. S hyperaktivitou alebo bez nej. A pošlem ho ku špecializovanej kolegyni.

– A čo dovedy?

Chvíľu si ho mlčky prezerala.

– Martin, to nie je najdôležitejšie: Gustav je zdravý. Transplantácia sa zrejme podarila. Je to úžasné víťazstvo, uvedomuješ si to?

Servaz prikývol.

Určite má pravdu.

Jeho syn trpel biliárnou atréziou, chorobou, ktorá postihuje jedno dieťa z dvadsaťtisíc a ktorá spočíva v zúžení kanálikov odvádzajúcich žlč z pečene: zadržiavanie žlče v pečeni spôsobuje nenapraviteľné škody, a ak sa nič neurobí, aj smrť. Deti trpiace atréziou majú ustavičné problémy so zdravím: sú menšie a krehkejšie ako ostatní, často ich bolí brucho, mávajú vnútrobrušné krvácanie a častejšie ich postihujú infekcie. Prvý zásah spočíva v tom, že sa obnoví normálne prúdenie žlče, a to nahradením poškodeného vedenia kúskom tenkého čreva. Podľa autora sa táto metóda volá Kasai a zákrok je úspešný v jednom z troch prípadov. Pri Gustavovi stroskotal.

Bolo treba pomýšľať na zhodný transplantát od žijúceho darcu: v 60 až 70 % to bola pečeň od blízkeho príbuzného. Ponúkol sa ako darca. Operácia sa uskutočnila na jednej rakúskej klinike za absolútne neuveriteľných podmienok a načisto nelegálne. On tam takmer prišiel o život...

Keď si na to pomyslel, bez najmenšej pochybnosti v tom videl jednu z najsurrealistickejších a najstrašnejších epizód svojej existencie.*

Servaz sa pozrel na doktorku Delambrovú. Bola vyššia ako on, mala široké plecia od plávania, plavé vlasy, zelené oči žiariace šibalsvom a také jemné a jasné črty ako jej charakter, keďže nič neskrývala. Bola detskou lekárkou a špecializovala sa na gastroenterológiu, hepatológiu a detskú výživu v Purpanovej nemocnici v Toulouse. *Starat' sa o deti v nemocnici* – existovalo ťažšie povolanie, ktoré by si vyžadovalo viac kompetencie a oddanosti? Podišla ku Gustavovi, žartovala s ním, začrela mu do blondých vlasov a čosi mu pošepkala do ucha, až sa zachichotal.

* Pozri *Noc* (XYZ, 2018).

Doktorka Lea Delambrová mala štyridsaťtri rokov, *on mal mať 31. decembra päťdesiat...*

Spytoval sa, či by jeho syn prijal k nim dvom takú ženu ako ona. Gustav vtrhol do jeho života úplne nečakaným a náhlym spôsobom. A Servaz sa stal zo dňa na deň jedným z dvestoštyridsaťtisíc slobodných otcov, ktorých Francúzsko malo. Pravdaže, bola to len kvapka v oceáne domácností s jedným rodičom, ale napriek tomu Gustav a on púťali pozornosť, keď vychádzali z ozdravovne a zo školy. A, prosím, páni, zabudnite na rovnaké postavenie muža a ženy, keď sa ocitnete pred sociálnymi službami alebo v butiku, kde sa vernostný program volá... *Klub mamičiek*. Zabudnite na to, že by ste k sebe pozvali najlepšiu priateľku svojej dcéry či dokonca najlepšieho priateľa svojho syna. Zabudnite.

Cítil sa už starý. Pristaráy na to, aby vychovával sedemročné dieťa. Pristaráy, keď sa ráno pozrel do zrkadla a videl muža, ktorý síce nevyzeral staršie než na svoj vek, no vlasy mu už začínali šedivieť a vrásky sa začínali prehlbovať. Pokiaľ ide o jeho hudobné a literárne záujmy, spájali sa s generáciou, ktorá už neurčovala vkus.

Našťastie mal Charlène, nádhernú ženu svojho zástupcu. Charlène Espérandieuová vedela lepšie ako ktokoľvek iný, čo majú dnes radi deti aj dospievajúci. A zbožňovala Gustava. A Gustav zase ju.

Bývalého zástupcu, pomyslel si. O necelú hodinu sa mal stretnúť s predstaviteľom policajných odborov, aby sa dozvedel, ako si ho podali. Pretože po udalostiach vo februári 2018* bol *suspendovaný*. Už nemal zbraň, preukaz, kanceláriu a v dôsledku toho ani nijakého zástupcu.

Suspendovanie nebola oficiálne sankcia, no veľmi sa to na ňu podobalo. Napríklad, hoci sa uvádzalo *za plného platu*, odobrali mu všet-

* Pozri *Sestry* (Lindeni, 2019).

ÚDOLIE

ky príplatky, čo znamenalo zníženie mzdy o tridsať percent. A už nemal právo stýkať sa so svojimi kolegami. To vlastne ani nebolo potrebné, keďže väčšina z nich sa mu zďaleka vyhýbala. *Aby sa nenakazili.*

Výnimku tvorili len Vincent a Samira. Jeden aj druhý si našli spôsob, aby mu vyjadrili súcit a podporu. Neprekvapilo ho to: Vincent Espérandieu a Samira Cheungová boli jeho najvernejší zástupcovia, on ich vyformoval, vnukol im vytrvalosť a vernosť, urobil si z nich priateľov.

Jedinou výhodou suspendovania bolo to, že sa mohol celý deň venovať Gustavovi. Mohol sa prispôbiť jeho povinnostiam, potrebám a nemusel už prosiť Charlène alebo nejakú babysitterku. Uvedomoval si, že to s úlohou otca preháňa, že jeho čas aj myšlienky sú zaplnené prítomnosťou Gustava. No bol otcom po druhý raz a už si to nechcel pokaziť.

Z telefónu doktorky Delambrovej sa ozval Léo Ferré.

– Hneď prídem, – odpovedala.

Pobozkala Gustava a podišla k Servazovi.

– Zajtra večer mám službu. Uvidíme sa v nedeľu?

2

– Administratívne vyšetrowanie sa skončilo, – vyhlásil predstaviteľ odborov tónom, ktorý neveštil nič dobré. – Dostaneš sa pred disciplinárnu radu.

Bolo 15. júna 2018. Krásny deň. Slniečny a teplý. Jeho suspendovanie sa začalo vo februári. Predpokladalo sa, že nemôže presiahnuť štyri mesiace. Iba ak by ho vedenie predĺžilo v očakávaní výsledkov trestného konania, ktoré sa otvorilo po smrti Erika Langa, slávneho autora detektívnych románov, a jeho obdivovateľa Rémyho Mandela pri požari, ktorý založil ten druhý a pri ktorom bol prítomný aj Servaz.*

Zvyšok udalostí bol už nejasnejší. Aspoň pre vedenie: Servaz zabudol v pravý čas spresniť, že po odchode z policajnej budovy ohrozoval zbraňou Langa, *muža s hadou kožou*. Tak ako sa zabudol priznať, že neurobil nič, aby ho zachránil, lebo bol priveľmi zaujatý vyslobodzovaním svojho syna z plameňov a útekom z horiacej stodoly.

Pozrel sa na Gustava, ktorý vedľa neho usilovne lízal kornútok zmrzliny. Chlapec mal voľno, keďže škola štrajkovala. Nechtiac znovu

* Pozri *Sestry* (Lindeni, 2019).

ÚDOLIE

videl žiaru ohňa v tú noc, cítil na tvári tú páľavu, keď bežal s Gustavom k dverám stodoly.

Obrátil pohľad na ulicu. Mal stretnutie s jedným odborárom v pivárni na Ulici des Carmes, čo najďalej od sídla polície. V tom júni bol Toulouse rozpálený. Každé okno a každý kovový objekt vrhali ich smerom oslňujúce biele svetlo, akoby ich chceli oslepiť.

– Budú čakať na rozhodnutie súdu, – pokračoval odborár, – kým určia dátum rady.

V pôvodnom znení sa hovorilo, že *každá chyba, ktorej sa dopustí verejný zamestnanec pri vykonávaní svojej funkcie, ho vystavuje disciplinárnej sankcii bez ujmy na jeho právach, prípadne trestom, aké predpokladá zákon*. Aby to bolo jasné, zamestnanca môže súd *oslobodiť*, ale vedenie ho môže *sankcionovať*. Vitajte v úžasnom svete polície...

– Martin, ty si už prešiel disciplinárnou radou, a nie tak dávno, – vysvetľoval predstaviteľ odborov. – A vyfasoval si dočasné vylúčenie na tri mesiace... a zníženie hodnosti na kapitána...

Ten chlapík šermoval úradnými pravdami ako Mojžiš vyzbrojený tabuľami Zákona. Servaz si všimol, že má uprostred čela nad okuliarmi znamienko – ako tretie oko.

– Teda je viac ako pravdepodobné, že teraz, vzhľadom na skutky, ktoré ti vyčítajú, a na recidívny charakter, hm... ťa čaká sankcia štvrtej skupiny...

Štvrtá skupina. *Odvolanie alebo poslanie do dôchodku*. Servaz pocítil na šiji ľadový závan. Policajt bolo jedno zo zriedkavých povolaní, kde mohli človeka odsúdiť trestne aj profesionálne a kde mohol zároveň stratiť práva na dôchodok. Takmer žiadna iná profesia nemala takú úroveň vynucovania. Keby sa také kritériá uplatňovali aj v iných povolaniach, kopa ľudí by sa ocitla na dlažbe.

– Navyše, na rozdiel od súdu, nebudú ťa vypočúvať len v súvislosti so skutkami, z ktorých ťa podozrievajú: môžu pokojne prejsť aj k dávnejším skutkom, vyťahnuť akýkoľvek iný aspekt tvojho profesionálneho alebo súkromného života. Preskúmajú celý tvoj život, Martin.

Servaz sa naňho bezvýrazne pozrel. No vnútorne to v ňom vrelo. Aj sa *bál*. Čo sa stane s ním aj s Gustavom, ak nielenže príde o prácu, ktorej venoval väčšiu časť svojho života, ale ho navyše zbavia aj práva na dôchodok? Bude mať päťdesiat rokov. Čo iné okrem policajta vie robiť?

– No dobre, pozitívne je aspoň to, že si budeš môcť prezrieť celý svoj spis – a ja tiež. Môže ťa sprevádzať advokát, ak nejakého máš, ale ten bude môcť vystupovať len v úlohe pozorovateľa. Nebude môcť zasiahnuť do práce rady. Brániť ťa môžu jedine odbory.

Muž sa poškrabal v uchu, ktoré mal plné chlпов.

– V tomto prípade nie si sám, Martin. *Budeme bojovať*. Budeme na tvojej strane, pri rade aj pri rokovaní, a budeme sa odvolávať na najvyššie inštalácie. Niektorým odborom viac záleží na tom, aby si udržali dobré vzťahy s vedením, než aby chránili svojich členov, ale naša organizácia má predovšetkým za cieľ, ako vieš, brániť policajtov v individuálnej aj kolektívnej oblasti.

Predstavitel' odborov prednášal svoju reč, akoby predával autá.

– A je tu ešte niečo, – pokračoval takým tónom, akoby oznamoval, že ste nielen prišli o jednu nohu, ale vám budú musieť odrezáť aj druhú. – Keďže čakajú na výsledok trestného konania, predĺžia ti suspendovanie – iba s polovičným platom.

Tentoraz Servaz zareagoval. Prebodol ho pohľadom. Vedel síce, že predstavitel' odborov je na jeho strane – či už vďaka ideológii, sklonom, alebo oportunistu. No či za antických čias nezabýjali poslov zlých správ?

ÚDOLIE

– Nemôžem si ani nájsť iné zamestnanie, – poznamenal. – Ako zaplatím faktúry?

Keď vyšli z kaviarne a on s Gustavom sa pobrali domov, všimol si grafity adresované jemu a jeho kolegom:

Fuck police!

– Čo to znamená? – spýtal sa Gustav.

– Že majú radi políciu.

NEDEĽA

3

21 hodín. Júnový večer sa pomaly prepadával do noci. Toulouse nie je New York, ale ružové mesto v lete veľa nenaspí. Albert Camus napísal, že *jednoduchý spôsob, ako spoznať mesto, je zistiť, ako sa tam pracuje, ako sa miluje a ako sa tam umiera*. V Toulouse sa pracovalo, milovalo a umieralo hlučne. Toulousania si nikdy nenechali diktovať, ako sa majú správať, od úradníkov, z nariadení a ani zo zákonov, boli naruživí a hovorili nahlas, takže Toulouse nikdy úplne neodpočíval.

A ešte menej v časoch majstrovstiev sveta vo futbale. Predchádzajúci večer koncert klaksónov a radostných výkrikov sprevádzal víťazstvo Francúzska nad Austráliou v pomere 2 : 1, ako sa dozvedel z informačného kanálu. Zvíťaziť o jeden gól nad krajinou preslávenou najmä výborným ragby sa mu nezdalo takým veľkým výkonom. No zdalo sa, že mnohým to k šťastiu stačí.

To si v ten večer vravel Servaz, keď hľadel na oblohu nad strechami, prechádzajúcu z lososovej farby do popolavosivej. Chvíľu ho lákalo vytiahnuť si cigaretu, ako to robieval len pred dvoma dňami, potom si spomenul na náplasť.

– Ocko!

Obrátil sa. Prešiel cez obývačku na chodbu a vošiel do Gustavovej izby.

– Umyl si si zúbky? – spýtal sa.

Chlapec prikývol, sedel na posteli.

– Prečítaš mi nejaký príbeh?

Servaz sa usmial, podišiel k polici. Bolo tam niekoľko kníh pre deti. Poslednú zimu chcel Gustav tablet. Určite o ňom počul v škole. Za niekoľko rokov obrazovky zaplavili detské izby. Skôr ako mu ho Servaz mienil kúpiť pod stromček, rozhodol sa o tom porozprávať s učiteľkou. Vykreslila mu priam apokalyptický obraz: poruchy pozornosti v triede, ťažkosti so sústredením, odtrhnutie od reálneho života, problémy so zaspávaním. *Každé dieťa je iné*, miernejšie hovorila doktorka Lea Delambrová, keď ju požiadal o názor. *No je pravda, že mnohé testy skúmajúce reč, pamäť a sústredenie zisťujú určité spojenie medzi časom stráveným pred obrazovkou, spánkom a výkonom... Najdôležitejšie je však vedieť, či budeš schopný prinútiť ho, aby používal tablet len v obmedzenom čase, alebo nie.* Doktorka si ho premerala a on sa rozhodol ešte počkať.

Vzal z poličky knihu, otvoril ju na strane označenej zahnutým rožkom a vklázol ku Gustavovi.

– Keď sa Bari narodil, – začal, – svet sa mu najprv zdal ako priestanná a tmavá jaskyňa. Jeho matka, Sivá vlčica, bola slepá...

– Prečo je slepá? – spýtal sa Gustav a oči sa mu už zatvárali.

Po piatich minútach sa Servaz vrátil do obývačky a položil na stôl v rohu dva príbory. Potom šiel do kuchyne. Králik na vínnej omáčke a k tomu víno z oblasti Crozes-Hermitage. Recept našiel v akejsi kuchárskej príručke pre začiatočníkov, súhru jedla a vína zas... na internete: ani on sa nemohol vyhnúť neodvratnému napredovaniu technológií.

Z otvorených balkónových dverí sa dvakrát ozval klaksón. Vystřčil hlavu. Dolu zablikali svetlá. Kývol rukou: *cesta je voľná*. Zapálil

ÚDOLIE

dve sviečky, zo stera pustil niečo iné ako Mahlera a zamieril k vchodovým dverám.

– Dobrý večer, Columbo, – povedala doktorka Delambrová, keď vychádzala z výťahu.

Oblečené mala červené bolerko na čiernom vršku bez rukávov, ktorý plynulo prechádzal do dlhej čiernej sukne. Jej pleť dostala na jar pekný medový odtieň a Servaz sa nevedel vynadávať na obraz s črtajúcimi sa kľúčnymi kosťami a na sval kývač hlavy, čo anatomici nazývajú musculus sternocleidomastoideus. Nedopriala mu však potešenie obdivovať ju dlhšie, tvárou sa priblížila k jeho tvári, prstami sa mu dotkla šije ľahučko ako motýľ a pritlačila si pery na tie jeho, kým on zbadal svoj odraz v jej očiach, ktoré mu zaplnili celé zorné pole.

– Gustav spí?

Prikývol. Doktorka Delambrová ho veselým krokom obišla, pokračovala do obývačky, hodila kabelku na pohovku, poznamenala niečo na vôňe vychádzajúce z kuchyne a priskočila k nemu.

– Dodržiavaš to?

V prvej chvíli si pomyslel, že naráža na jeho vzťah s Gustavom, no potom pochopil, že ide o jeho rozhodlanie prestať fajčiť.

– Od piatka ani jednu.

Znovu ho pobozkala a pritúlila sa mu na krk ako milé zvieratko.

– Je to pravda, nič z teba necítiť. Už som si takmer odvykla od toho pachu...

Priložil jej ruky na okrúhly zadok v ľahkej sukni a pritiahol ju k sebe.

– Potreboval by som kompletne vyšetrenie, doktorka.

– Po troch dňoch?

– Opatrnosti nie je nikdy dosť...

– Najprv sa najedzme, od rána som nemala nič v ústach a som hladná ako vlk.

Pripili si a večerali, hľadel na ňu, ako hryzie mäso peknými zubami. Pochválila ho ako kuchára, no on vedel, že králik je priveľmi prepečený. Hovorila mu o nemocnici, no jeho ako vždy nedojímala všetka tá nespravodlivosť, ale egoisticky ľutoval iba ženu, do ktorej sa zaľúbil a ktorá tomu musela každý deň čeliť. Už je to raz tak: *dotýka sa nás to, čo nám je blízke.*

Pokračovala príbehmi o deťoch a podávala ich so zjavným odstupom, no on vedel, že to je jej spôsob, ako sa obrniť: tehotné štrnásťročné dievča, ktorému rodičia zakazovali potrat, pričom Lea podozrievala otca, že ju do toho stavu dostal on, desaťročný chlapec – obeť šikanovania na sociálnych sieťach –, ktorý sa už tretí raz pokúsil o samovraždu, štvorročné dieťa postihnuté Usherovým syndrómom, ktorý sa prejavuje hluchotou pri narodení a neskoršou slepotou. Keby Boh existoval, musel by to byť pekný šialenec. Nasledovali obyčajnejšie prípady: bábätko, ktoré matka zabudla v rozpálenom aute, až vyzeralo ako kurča vytiahnuté z rúry, dali sa predpokladať neurologické následky, novorodenec, ktorý nemal vyvinutý análny otvor. A ďalej potravinové aj psychomotorické problémy...

Servaza ten výpočet deprimoval. *Deti...* Neodvážil sa Lei priznať, že keď sa pustila do vyratúvania všetkého zlého, čo musia deti podstúpiť na tejto planéte, nevyhnutne myslel na Gustava. Lea sa s ním potrebovala podeliť. Čo by si pomyslela, keby ju požiadal, aby to nerobila?

Bol zázrak, že sa im vždy podarilo odsunúť bokom ich povolania a milovať sa, uniknúť z prítomnosti do končín, kde sa čoraz lepšie spoznávali a objavovali. Servaz vždy pocítil rovnaký príjemný pocit v žalúdku, keď videl Leine črty zmenené od rozkoše, keď takmer

ÚDOLIE

kričala, zabárala mu nechty do pliec, ramien či do plachiet, tlačila svoje lono k nemu, s pohľadom upretým kdesi dovnútra, zabúdajúc na všetko, aj naňho. Nadovšetko si vychutnával tie chvíle – on, ktorý si dlho myslel, že zvyšok života strávi sám.

Túto noc, keď Lea zaspala a k nemu prenikal cez otvorené okno hluk z ulice, si uvedomil, že vstup Ley a Gustava do jeho života ho urobil silnejším, no zároveň aj zraniteľnejším.

Odteraz sa neobával len o seba.

Rozhodol sa vstať a ísť nazrieť do Gustavovej izby. Všimol si chrbát ženy ležiacej pri ňom, obdivoval jej výrazné boky a bedrá. Počul jej dych. Pocítil, že sa v ňom čosi uvoľnilo – ako vôňa parfumu pri otvorení flakónu. Pozrel sa na displej telefónu. O niekoľko hodín ju zobudí a ona ujde ako zlodejka, skôr ako svitne deň a najmä skôr ako Gustav otvorí oči. Nechcel, aby ich syn videl spolu. *Ešte nie*. Bolo priskoro. Gustav svoju matku spomínal čoraz menej, ale niekedy sa vrátila do ich rozhovoru ako fantóm mátajúci ich životy. Ani jeden, ani druhý sa úplne nezbavili toho prízraku.

Mariannu Bokhanowsku uniesol sériový vrah Julian Hirtmann v júni 2010, práve pred ôsmimi rokmi, keď bola tehotná s Gustavom. Pamätal si tú chvíľu, akoby to bolo len včera: prázdny dom, vietor povievajúci záclonami, naplno pustená Mahlerova hudba, plechové dychy a husle hrmiace v závere *Šiestej symfónie* – diela, ktoré Theodor Adorne nazval *Všetko je zlé, čo sa končí zle*. * Marianne priviedla dieťa na svet v zajatí a sám Hirtmann ho zveril Servazovi, keď vážne ochorelo. Hirtmann dokonca zaviezol Martina s chlapcom na rakúsku kliniku a potom ho chytila polícia. Marianne sa nikdy neukázala. Švajčiari odmietol Servazovi povedať, či ešte žije.

* Pozri *Kruh* (XYZ, 2016).

A potom dostal tú pohľadnicu. Na Vianoce 2017. A fotografiu, kde mala Marianne na sebe tú istú tuniku, ako keď ju videl naposledy. Čítala akýsi časopis. Servaz dal záber posúdiť. *Nebola to monotáž*. Na pohľadnici bol jednoduchý nápis: *Veselé Vianoce*. A podpísaný bol Julian.

Viac už nebolo nič. Nijaká zmienka o nej. Hirtmanna držali v rakúskom „päťhviezdičkovom“ väzení v Leobene. Naposledy písal Servazovi vo februári.

Prečo si na to spomenul práve v ten večer? Sadol si na kraj poste, uistil sa, že Lea spí, a šiel v pyžamových nohaviciach do kuchyne vypiť pohár vody. Noc bola vlažná a príjemná. Cez otvorené okná prenikal ľahký vánok, pohliadzal ho po holej hrudi ako neviditeľná ženská ruka. Bolo mu dobre. *Tak dobre mu nebolo už dávno*. Vtom ho prekvapil akýsi nalievavý zvuk a chvíľu trvalo, kým pochopil, čo to je.

Jeho telefón – nechal ho na nočnom stolíku.

Rýchlo sa vrátil do spálne. Zvuk zobudil Leu, v tme sa obrátila k nemu.

Telefón na nočnom stolíku si naďalej vyžadoval pozornosť ako hladné dieťa.

1.30.

Povedal si, že keď telefón zvoní uprostred noci, zvyčajne to nebývajú dobré správy.

S tlúčim srdcom podišiel k nemu a pozrel sa na displej: neznáme číslo.

– Radšej si mohol pustiť nejakú hudbu, – žartovala Lea so strapatými vlasmi a s opuchnutými očami.

Usmievala sa, ale v jej hlase bolo cítiť napätie. Váhal. Uprene naňho hľadela.

– Tak čo, odpovieš či nie?

ÚDOLIE

Potiahol zelený znak a priložil si telefón k uchu.

– Martin! Martin, si tam?

Ten hlas... Zachvel sa.

Sotva si všimol, že ho Lea pozoruje. Ten hlas... Nepočul ho osem rokov, no aj tak ho ihneď spoznal. Akoby to bolo včera. Ten ničerný čas, uletené roky, minulosť sa pred ním zjavila ako kométa v noci.

Sadol si na kraj postele a zatvoril oči.

To nie je možné.

PONDELOK

4

Uvedomil si, že nedokáže vôbec nič vysloviť, že mu srdce v hrudi bi-
je ako zvon.

– Marianne?

Hlas mal drapľavý ako brúsny papier.

– Martin... Martin, si to ty?

Znelo to panicky a Servazovi prebehlo hlavou množstvo otázok.

– Kde si? – spýtal sa.

A žiadalo sa mu pokračovať: *Kde si bola po všetky tie roky? Ako to, že máš moje číslo? A či je ten telefón? Prečo mi voláš uprostred noci? Prečo si sa mi nikdy neozvala? Nemohla si to urobiť? Hirtmann je vo väzení: kto ťa držal v zajatí? KDE SI BOLA?* Aspoň na jednu otázku mal odpoveď: za osem rokov nezmenil telefónne číslo. Bol všetko iné, len nie technologický maniak. *Pomýlil si si storočie*, povedal mu raz Espérandieu.

– Martin, prosím ťa, musíš mi pomôcť!

– Kde si? – opakoval.

– Neviem! – takmer zrevala. – V nejakom lese!

– Les? Kde je ten les?

– Martin, nikdy som nebola veľmi ďaleko... hoci ty si si... – V tej chvíli to na linke zapraskalo a na chvíľu stratili spojenie. – Pyrene-
je... ja... hory...

Ďalšie zapraskanie. Strašne sa bál, aby sa spojenie úplne nepre-
rušilo.

– MARTIN, JA... UTIEKLA SOM!

Prehltol. V sluchách cítil tep tak silno, že to takmer prehlušilo
hlas v telefóne. Nevšimol si, že sa sklúzol z postele a sedí na zemi, chrb-
tom sa opiera o matrac. Ani to, že Lea vstala a zozadu naňho užasnu-
to hľadí. Ani že zviaera telefón tak silno, až mu zbeleli hánky.

– Prosím ťa! – opakovala Marianne. – Je to tu zlé... Už hodinu
sa ťa pokúšam...! Hrozí mi, že v každej chvíli...

Nové praskanie a potom čoraz hrozivejšie ticho.

– Si v Pyrenejach, áno? V horách? Ale nevieš kde, *je to tak?*

– Áno!

Zmocnil sa ho stres aj rovnaká panika, čo Marianne zdeformo-
vala hlas.

– Opíš mi, čo vidíš!

Krátke ticho.

– Som na úpätí hory... v lese... na nejakom chodníku... nad...
nejakým údolím...

Pokračovala, ale jej slová pohltilo ďalšie praskanie.

– Čože? Nič som nerozumel! – zvolal.

– Počuješ ma?

– Teraz už áno!

– Asi pred hodinou som zbadala... akýsi *kostol... s krížovou chod-
bou...* a staré budovy... Ako kláš...

– *Kláštor?*

– Áno! Martin, ja...!

– Bol pred ním most a rieka?

– Áno, áno!

– Ako ďaleko sú tie hory?

ÚDOLIE

- Celkom blízko.
- Sú vysoké?
- Áno!

Poznal to miesto! Kláštor v Aiguesvives... Tomu opisu nezodpovedal v Pyrenejach nijaký iný.

– Marianne, – pokračoval, – upozorním žandárov: sú tam blízko a prídu ti na pomoc!

– NIE!

V telefóne sa ozvalo zrevanie, plné úzkosti a hrôzy.

– Nie! Nevolaj nikoho...! Príd' ty!

– Marianne, čo sa to robí? – zvolal tak silno, že nielenže vydesil Leu, ale mohol zobudiť aj Gustava.

Obzrel sa za seba. Lea naňho vydesene hľadela, a tak trochu stíšil hlas.

– Marianne, musím im to ohlásiť!

– Prosím ťa... neoznamuj to... polícii! Len to nie! Sľúb mi to! Ja... vysvetlím...

Váhal. Nevedel, ako sa má rozhodnúť. Prečo bola taká vydesená, keď spomenul žandárov?

– V tom prípade sa vráť – vráť sa do kláštora! – prikázal jej.

– Nie! Nevrátim sa... Určite mi je na... *On...*

– Kto? *Kto* ťa hľadá, Marianne?

Ticho.

– Marianne, *kto* ťa hľadá?

Súvislé praskanie.

– Marianne... Marianne?

Niekoľko alebo niečo prerušilo spojenie.

– *Marianne!*

* * *

– Bola to ona?

Bola to čisto rečnícka otázka, len aby s ním Lea nadviazala kontakt, lebo vyzeral, že je kdesi veľmi ďaleko. Odpoveď už poznala. Servaz prikývol. Takmer sa za to hanbil. Porozprával jej Mariannin príbeh, o jej únose a zmiznutí zo sveta živých... Neskrýval pred ňou, že Gustavova matka bola v mladosti jeho veľká láska, ani to, že mu klamala a že ho manipulovala. No urobila to, aby chránila svojho druhého syna Huga, nevlastného Gustavovho brata, ktorý bol teraz vo väzení.

– Čo sa robí? – spytovala sa Lea.

To si žiadalo vysvetlenie. Počúvala ho bez prerušenia, ani sa nepohla, no kým rozprával, pohľad jej potemnieval. Vedel, čo si myslí: *Tej žene sa podarilo oslobodiť po ôsmich rokoch zajatia a na pomoc si volá teba... A ty si z toho hotový...*

– Musím si zavolať, – povedal.

Vzal telefón a vyšiel z izby.

Presvedčil sa, že Gustav spí. Zašiel do obývačky. Vyhľadal číslo, na ktoré nesmel volať, ani vo dne, ani uprostred noci.

– Martin? Čo sa robí? – ozval sa jeho bývalý zástupca Vincent Espérandieu.

Nevedel, ako má začať. To, čo sa práve stalo, bolo také... *také zvláštne, také nepravdepodobné!*

– Práve mi niekto volal.

– Kto?

Zhrnul rozhovor, spomenul paniku v Marianninom hlase, vysvetlenie miesta, kde sa nachádza, a najmä vetu: *Utekla som.*

Na druhom konci nastalo ticho.

– Si si istý, že to bola ona?

ÚDOLIE

Tón bol skeptický.

– Istý.

– Doriti. Po takom čase... to je... to je...

Neuveriteľné, nepredstaviteľné, nepochopiteľné, nečakané, oburujúce, úžasné, desivé? Áno, to všetko naraz, povedal si. Spomenul si na prípad otca zo Seine-Saint-Denis, ktorý strčil svoje dievčatko dojke a zmizol na... *štyridsať rokov.* Na Lucy Ann Johnsonovú, kanadskú matku, ktorá bez upozornenia odišla od rodiny: jej dcéra ju vypátrala po *päťdesiatich rokoch.* Na tri unesené z Clevelandu: jednej z nich sa napokon podarilo zavolať pomoc *po desiatich rokoch väznenia.*

Pomyslel si, že svet je naozaj šialený.

– Martin, čo zamýšľaš urobiť, človeče? – spýtal sa Vincent.

– Neviem.

– Martin, – ozval sa Vincent po chvíli. – To, čo sa stalo, je neuveriteľné, ale na službu sa musíš obrátiť ty sám... Ja o tom nesmiem vedieť. Pripomínam ti, že nemám právo rozprávať sa s tebou.

– Viem. No ja potrebujem ihneď pomoc.

Pomyslel si na to, čo povedala Marianne: nijaká polícia. Na druhej strane zaznel vzdych.

– No dobre, – povedal Vincent. – Čo mám podľa teba urobiť?

– Potrebujem, aby si si vytiahol to číslo a zistil, odkiaľ volala.

Espérandieu chvíľu mlčal, kým odpovedal.

– A ako to mám urobiť bez žiadosti operátorom?

Servaz váhal. Nechcel skompromitovať svojho priateľa, ale najviac vo všetkého si želal nájsť Mariannu.

– Vymysli si niečo. Pripoj to k inej procedúre.

– Doriti, vieš, že ak ma načapá šéf skupiny, budem mať zaistenú disciplinárku aj ja? (Ticho.) Dobre, dobre, uvidím, čo sa dá robiť...

No musí to počkať dozajtra. Ak by som všetkých pobudil v noci, mal by som čo vysvetľovať. Okej?

– Je tu ešte niečo, – dodal Servaz.

– Počúvam.

– Môžem k vám odložiť Gustava, a to *ihneď*? Ja pôjdem tam.

– Túto noc?

– Nesmiem strácať čas...

Na chodbe počul Leine kroky.

– Pravdaže, – odvetil Vincent. – Pravdaže. Nijaký problém. Vieš, že Gustav patrí do našej rodiny. A Charlène ho zbožňuje. Martin?

– Áno?

– Tvoja kariéra policajta visí na vlásku. Nesprávaj sa ako blbec...

– Tá žena, ty... Ešte ju ľúbiš?

Vzhľadom na okolnosti to bola nevhodná, nemiestna otázka, ale zároveň istým spôsobom logická, nevyhnutná.

– Nie, – odvetil.

Obrátil sa a zahľadel sa Lei do očí. Prišla za ním na balkón. Sklopila zrak a uvidela v jeho rukách cigaretu.

– Martin... máš náplast'.

Aj on sklopil oči.

– Prepáč. To je posledná, – povedal náhlivo.

Prikývla, no to gesto nebolo presvedčivé. Uvedomil si, že po prvý raz vidí u nej takú reakciu. Reakciu ženy, ktorá úplne nedôveruje svojmu partnerovi. Spoznávali sa tri mesiace, deň po dni. Vlastne to ani nebolo také zlé: až po troch mesiacoch sa medzi nimi zjavila prvá trhlinka.

Podišla k nemu a položila mu studenú ruku na horúcu hrud'.

Srdce mu prudko bilo a ona si bola istá, že ho cíti prstami pod kožou a pod hrudnými svalmi. Znovu sa naňho zahľadela.